ZES GROTESKEN VAN LUC. TOURNIER

- Voor de parochie
- Planned cementry
- Gerard Geldens bende in het olieveld te Maracaibo
- Al eeuwige studenten
- Gekommiteerde surf
- Dichterwijk

VOOR DE PAROCHIE

Ja, als ik ouder ben, schrijf ik een brochure
Daar vermoer ik in de Weense school,
geef Aalberse het aureool,
leg Hitler in de luren.

Ik stuur mijn dochters naar de Graal
fabrieksmeisjes bekeren en vloeken afleren.
Spaanse mores in spé te modereren
dril ik mijn zoon tot Generaal.

Ik sterf, dan draagt de Engel aan mijn graf,
fanfare, kransen, gesjacquette heren,
een verguld letterbord: De jeugd kan van hem leren,
hoe hij offergraag talenten aan de mensheid gaf.

PLANNED CEMENTRY

Een werkloze. Er is geen geld in kas. Zet hem aan de deur.
Geeft ons de sjerpen van de legeruniformen. Daarin wordt goud gras.
Mevrouw is vol pil en ex vol up. Ook de dienstbode op pil gratia plena.
De Pater is van paskwil. Het huwelijk sluit in de volkstaal.
Ja, ik wil. De pil. In aventuri ut chemicali expressiorum.
En als de bom toch cho co la de
dan zingen de meerminnen;
Zijn dood die van meerpil.

GERARD GELDENS BENDE IN HET OLIEVELD TE MARACAIBO

Juist aan 't peinzen
of die spuit het nog lang houden
zou, toen een kogel over de railing insloeg;
ik bukte me gauw.

Zulke schurft en honger en adel
wil meenens verkleed zijn, gestild
en in 't derde gestreeld;
een geluk nog, dat het erfelijk trio
de vliegen zonder tweede schot liet
zoemen, tot de kassier kwam,
die het whisten en het Spaans kent
voor tien.

Laatste wending vooraf een
stalknaap op een paard op zoek naar
wat publiek en de Mij vreest niet
dat je haar aderlaat.

In het offensief Deterding:
"Geen deftig Caballero, als U,
heer kapitein.
Wij staan U graag ons
vlees af en mais en schoon linnen,
mits U 't commando geeft: Handen
thuis of anders kopje klein.

U heren van klaarblijkelijke
standing, whiskey plenty daarvoor,
spelen wij 't klaar met vrouwvolk.
Voor de ochtend opdraven;
niet terugkeren".
Het werk werd hervat als ervoor.

(bij 50 jaar jubileum, waarbij
de jubilarissen het eigen pio-
nierswerk vergeten hadden)

AL EEUWIGE STUDENTEN

Een dressuurproef voor bursalen.

Zij was een bruinig dravend paardje
een dochter van een waardig va'ertje.

Tussen college en college lagen haar heuvels
hoog gerezen: Varens, valse waterspiegels
en vers gelaten gras, zij die
een studente was.

Aangetrokken door een wezen,
dat zeker was van gang en streven,
stuurde ik het zweepje op een naderen
om de klop te zien in zulke aderen.

Onder het mikroscopisch turen
kwam zij langszij, wij stonden buren,
het paardje van een waardig vaartje
en ik, van een wel ander aardje.

Hoe als aan teugels vastgegrepen
voelt zij zich in mijn spoor meeslepen.

Zij pluimt, en strijkt al haar manen.
Ik vind nog juist mijn vliegende vanen.

GEKOMMITEERDE SURF

Wij waren jong,
    maar ook wel moe.
Wij schreeuwden mee
    en schoren minder.
Het Spaans gemaakt, valé,
    zonnewieren gespeend,
geenterd zonder koks
    gangtrap, 't is Pinkster
en wij wachten — op niets
    doen berust van ginder,
zingt geen vrede —
    George na, en Glorie bij,
postduif aan de keerkring
    -Martinus Nijhof gelaten
in Zaltbommel — eigen
    Neptunes kielhaalt de makreel.

De korte armen van Nana
    zijn van Manet, niet van Zola.
Ha, Piscadera piedestal,
    het Pieter Stuyvesant college,
al manege onscheidbare
    arm en been, zo dan zonder
        morren,
genere, genere, generatie,
    benere, benere, bibberatie
valt om tafels
    van gekommiteerde.

DICHTERWIJK

Ik ben de striemen
op mezelf.
Als ik eeuwig lachend ging
en van mijn rijk de hofnar ving,
wie zou me dan bedreigen?

Hoog tuimelen de beken
van goed of zwart
onder firmament.
Witte kastelen schuimen U aan,
Mirabeau.
Als gij door de kamer loopt,
liggen de geesten aan Uw doop,
Ronsard.

Ik houd voor lief
grofste steeg in Otrabanda.

Liever dan met Vondel,
Pater Poisz, Dario Salas, Kroon
en vroeggestorven Nilda Pinto,
straatnaam tobben in blokkenstad,
achterziek uit foamcement hel,
dichters naamloos in bête lied
gekreten: Brievengàt.

Een boom staat er niet.

Vroeg ik bij leven
diegaats de weg
naar een patient, stikte
in haar strot adel van verhuizen.

Blanke aanroep
hoort zij niet.

Naast Elkaar Staan Wonen
meesmuilend straatbord,
Luc. Tournier (z.g.) neemt
het niet, stuur de nar,
vol het huilen drempelwaarts
van de indiaan
al edel rein onder dat asfalt.

De eeuwigheid is er naar,
als de dichters zich
niet mochten wreken.